

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **H. S.**, zastoupen JUDr. Davidem Kojzarem, advokátem se sídlem Sokolovská 87/95, Praha 8 - Karlín, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Křížkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2011, č. j. 11 A 268/2011 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce – advokátovi JUDr. Davidovi Kojzarovi **se určuje** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka 4800 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2011, č. j. 11 A 268/2011 – 19, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce H. S. domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2011, č. j. KRPA-41251/ČJ-2011-000022, jímž byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění s tím, že doba jeho zajištění byla stanovena na 180 dnů. Zajištění žalobce bylo odůvodněno důvodnou obavou, že se žalobce bude na území České republiky skrývat a tím mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto důvodnou obavu měla vzbudit protiprávní jednání žalobce, která

žalovaný ve svém rozhodnutí popsal následovně: překročení státní hranice v úkrytu, zdržování se na území České republiky neoprávněně bez platného pobytu nebo platného víza a bez cestovního dokladu, porušení povinnosti zdržovat se v určitém místě stanovené řeckými orgány a vědomé uvádění nepravdivých údajů o své osobě, konkrétně o datu svého narození, s cílem získat postavení nezletilého cizince.

Městský soud při rozhodování vyšel z toho, že dosavadní jednání žalobce, vymezené ve shodě s žalobou napadeným rozhodnutím, kterým žalobce hrubě porušil zákon o pobytu cizinců [konkrétně § 103 písm. n)], vyvolává reálnou obavu, že by se mohl skrývat, v důsledku čehož by nedošlo k naplnění rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce navíc nemá žádné finanční prostředky a na území České republiky nemá pobyt, kam by mohl správní orgán doručovat své písemnosti. Rozhodnutí o zajištění bylo založeno výlučně na osobním jednání žalobce. Tyto skutečnosti také umožnily žalovanému dospět k závěru, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná. Závěry městského soudu v rozsudku ze dne 12. 8. 2011, č. j. 9 A 254/2001, na který se žalobce odvolával, se netýkají žalobce. Odůvodnění doby zajištění (180 dnů) je dostatečné. Žalovaný uvedl, že tuto dobu stanovil z důvodu složitosti přípravy výkonu rozhodnutí. Cizinci musí zajistit náhradní cestovní doklad a vzhledem k tomu, že žalobce nemá žádný doklad totožnosti, je vydání náhradního dokladu a ověření totožnosti značně ztíženo. Poukaz na porušení zásady rychlosti správního řízení není důvodný, neboť sám žalobce svým chováním, zejména uváděním nepravdivých informací, nepředložením dokladu totožnosti atd., přispívá k prodloužení správního řízení. Městský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že správní soud nevzal v úvahu jím překládanou argumentaci, v níž poukazoval na nedostatečnost soudem popisovaných důvodů pro zajištění cizince (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2006, č. j. 4 Azs 234/2005 - 59). Odkázal dále na podobné případy řešené městským soudem odlišně v rozsudcích ze dne 12. 8. 2011, sp. zn. 9 A 254/2011, a ze dne 7. 9. 2011, č. j. 3 A 183/2011 - 19. Soud se nezabýval námitkami proti závěru správního orgánu o účelovém uvádění nepravdivých údajů o jeho věku. V Afghánistánu není běžné vydávání rodných listů a vedení matrik a lidé informace o svém věku tedy získávají většinou pouze od svých rodičů. Takové údaje o stáří osob mohou být proto v mnoha případech pouze přibližné. Tato tvrzení byla podpořena odkazem na zprávu Immigration and Refugee Board of Canada, *Afghanistan: Issuance of birth certificates and marriage certificates; type of documents required by the applicant in Afghanistan or in embassies to obtain official documents*, 18 December 2007, AFG102679.E, dostupnou z <http://www.unhcr.org/refworld/docid/47d6543c22.html>. Soud se těmito skutečnostmi nezabýval. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel dodal, že přicestování v nákladovém prostoru kamionu svědčí o zoufalosti situace, ze které se snaží dostat. Proto lze jen těžko skutečnost, že nemá doklady, přičítat k jeho tíži a považovat ji za dostatečný důvod pro postup správního orgánu. Městský soud nesprávně posoudil přiměřenost daného zajišťovacího prostředku, když vycházel pouze z obecné úvahy o případné době pro zjištění jeho totožnosti. Není vyloučeno, aby totožnost byla zjištěna i v době, kdy bude na svobodě. Nelze ani automaticky předpokládat, že se bude snažit uprchnout. Správní orgán ani městský soud neuvedly, že by žadatel nespolupracoval, pouze uvedly, že vědomě lhal o svém věku. V zemi jeho původu není neobvyklé, že lidé z venkovských oblastí netuší, kolik jim je let. Navíc jen těžko lze předpokládat, že by měl tak detailní znalost českého právního řádu, aby věděl, že bude požívat

výhod z titulu nízkého věku. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel v žalobě mimo jiné rozporoval závěr správního orgánu o tom, že úmyslně uváděl nepravdivé údaje o svém věku. Nyní v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť se městský soud s touto argumentací nevypořádal, a dále věcnou nesprávnost uvedeného závěru, který městský soud z rozhodnutí žalovaného převzal.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, spočívající v nevypořádání se s žalobní argumentací. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>) jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Ve svém nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, Ústavní soud například vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyslovil právní názor, že „*nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*.“ Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu [viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (č. 133/2004 Sb. NSS), a ze dne 20. 12. 2007, č. j. 6 As 63/2006 - 101] pak platí, že nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí. Pouhá skutečnost, že by mohlo být odůvodnění rozhodnutí v některých částech propracovanější, tedy nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud napadený rozsudek neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Odůvodnění napadeného rozsudku není pouhým odkazem na argumentaci žalovaného a obsahuje úvahy, kterými se městský soud řídil. Skutečnost, že se tyto úvahy shodují s úvahami správního orgánu, ještě nečiní rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným. V těchto úvahách přitom městský soud uvedl, o jaká zjištění své závěry opřel. Městský soud uvedl, že vycházel ze správního spisu, jehož obsah ve svém rozsudku rekapituloval, a dále pak odkázal i konkrétně na lékařskou zprávu Pediatrické kliniky UK 2.LF a FN v Praze – Motole. Městský soud tedy na námitku stěžovatele ohledně úmyslného uvádění nepravdivých skutečností reagoval, vyslovil konkrétní závěr, v němž stěžovateli nepřisvědčil, a označil skutečnosti, z nichž při tom vycházel. Dílčí nedostatek odůvodnění spočívající v tom, že městský soud nevedl, jaký vliv na jeho závěry má zpráva Immigration and Refugee Board

of Canada, sám o sobě neznámá jeho nepřezkoumatelnost. Odůvodnění poskytuje dostatečný podklad pro přezkum správnosti závěrů městského soudu.

Nejvyšší správní soud však zároveň konstatuje, že městský soud na základě jím uváděných podkladů dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatel vědomě uváděl nepravdivé údaje o svém věku s cílem získat postavení nezletilého cizince.

Městský soud uvedl, že „*z odborného vyjádření z oblasti antropologie a pediatrické apologie vyplývá, že věk žalobce je jednoznačně vyšší než 19 let, tedy než žalobcem udávaný kalendářní věk 17,5 roku.*“ Skutečnost, že odborník dospěl k závěru, že skutečný věk (datum narození) stěžovatele se liší nejméně o rok a půl od jím uváděného věku (data narození), sám o sobě není jednoznačným důkazem o vědomém uvádění nepravdivých údajů o věku ze strany stěžovatele. Uvedená lékařská zpráva může podporovat tento závěr, ovšem není postačující. V úvahu je nutno vzít specifika země původu stěžovatele, na které bylo poukazováno. Jestliže v Afghánistánu není běžné vydávání rodných listů (viz zpráva Immigration and Refugee Board of Canada, na níž stěžovatel odkazuje), musel by být závěr o vědomém uvádění nepravdivých údajů podepřen dalšími skutečnostmi. Na druhou stranu je potřeba podotknout, že ani nevydávání rodných listů samo o sobě neznámá, že by bylo v Afghánistánu běžné, aby zdejší obyvatelé znali svůj věk pouze přibližně, s odchylkou i více než jednoho roku. Opřel-li však městský soud svůj závěr o vědomém uvádění nepravdivých údajů pouze o závěr uvedeného odborného vyjádření, jeho právní posouzení daného skutkového stavu bylo v takovém případě nesprávné. Nelze bez dalšího usuzovat, že si stěžovatel musel být vědom závěrů, které byly následně vysloveny v odborném vyjádření. Nic nenasvědčuje tomu, že by disponoval takovými lékařskými znalostmi, aby si sám mohl stanovit věk „*dle GP metody (Greulich a Pylóvé)*“, která byla použita při jeho vyšetření v posuzovaném případě.

Zároveň však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uvedené nesprávné posouzení skutkového stavu ze strany městského soudu, nemohlo mít vliv na zákonnost jeho rozsudku. Vědomé uvádění nepravdivých údajů o osobě stěžovatele totiž nebylo jediným důvodem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí a následně i zamítnutí žaloby stěžovatele. Ostatní důvody přitom i přes uvedené pochybení ob stojí. Městský soud by musel k zamítnutí žaloby přistoupit i v případě, že by stěžovateli v žalobním bodu ohledně vědomého uvádění nepravdivých údajů přisvědčil.

Stěžovatel tvrdí, že ony ostatní důvody jeho zajištění (přicestování v úkrytu, zdržování se na území České republiky bez povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu a nerespektování příkazu řeckých orgánů zdržovat se v určitém místě) nejsou s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2006, č. j. 4 Azs 234/2005 - 59, dostačující. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*skutečnost, že žalobkyně vstoupila na území České republiky mimo hraniční přechod a pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza, jakož i to, že nedisponuje finančními prostředky, nelze bez dalšího považovat za relevantní důvod pro zajištění cizince. Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které uvádí deklaratorní výčet skutečností, odůvodňujících nebezpečí, že cizinec bude v budoucnu mařit výkon správního rozhodnutí [...].*“ Nutno poznamenat, že toto rozhodnutí se opíralo o text ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 12. 2007.

Podle aktuálního znění ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit*

veřejný pořádek, b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.“

Současná právní úprava se oproti právní úpravě aplikované v citovaném rozsudku liší zejména v tom, že již neuvádí demonstrativní výčet skutečností, které mohou odůvodňovat nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Při interpretaci této kategorie však lze podpůrně vycházet z úpravy dřívější. Podle ní existovalo takové nebezpečí například tehdy, přicestoval-li cizinec na území České republiky v úkrytu (odkaz na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 zákona o pobytu cizinců účinného do 20. 12. 2007). Překročení státní hranice v úkrytu proto může být i podle současné právní úpravy významnou indicií pro učinění závěru o existenci nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Je však nutno vždy zohlednit všechny okolnosti případu a posoudit, zda tento závěr podporují nebo naopak vyvracejí indicie další. V posuzované věci bude obava z možného maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění umocněna dvěma skutečnostmi. V prvé řadě stěžovatel nemá platný doklad totožnosti, a ověřování jeho totožnosti, pokud by se pohyboval volně po území České republiky a nebyl by zajištěn, by proto bylo značně ztíženo. Stěžovatel navíc již v minulosti nerespektoval rozhodnutí řeckých úřadů, jímž mu byla uložena povinnost zdržovat se na určitém místě. Tyto skutečnosti svědčí o nezbytnosti zajištění stěžovatele pro to, aby byl garantován řádný výkon rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Zásah do jeho osobní svobody je zde vyvážen vysokou mírou nebezpečí z maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Zajištění stěžovatele je proto za daných okolností nutno hodnotit jako opatření přiměřené. Všemi uvedenými skutečnostmi přitom odůvodnili existenci nebezpečí z maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění také žalovaný a městský soud. Nejvyšší správní soud toto hodnocení považuje za správné, přestože žalovaný i městský soud nesprávně vycházeli navíc z toho, že byl naplněn důvod další – vědomé uvádění nepravdivých údajů o svém věku s cílem získat výhodnější postavení nezletilého cizince.

Pokud žalovaný i městský soud opřeli své závěry o více důvodů a jeden z nich v řízení před Nejvyšším správním soudem neobstál, nemůže to mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí, byly-li zbývající důvody pro učinění daných závěrů postačující. Tak tomu bylo v posuzovaném případě, kdy přicestování v úkrytu, zdržování se na území České republiky bez dokladu totožnosti a nerespektování příkazu řeckých orgánů zdržovat se v určitém místě, byly zcela dostatečným důvodem pro zajištění stěžovatele, nebylo-li zároveň možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců).

Co se týče odkazu stěžovatele na dvě rozhodnutí městského soudu vydaná dle jeho tvrzení v podobných případech, je nutno poznamenat, že rozhodnutí soudu je výsledkem nezávislého soudního rozhodování v konkrétní věci s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu. Nelze proto požadovat, aby soudy vždy rozhodovaly stejně, byť v odlišných kauzách (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. II. ÚS 647/10, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Městský soud tedy postupoval správně, pokud žalobu zamítl, a výrok jeho rozsudku stojí na důvodech, které v řízení před Nejvyšším správním soudem v podstatné míře, byť ne zcela, obstály. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl (srov. také usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

V řízení byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát JUDr. David Kojzar, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho odměně a náhradě hotových výdajů. Podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, mu byla určena odměna v částce 4200 Kč (2 x 2100 Kč za 2 úkony právní služby – převzetí případu a příprava zastoupení včetně studia spisu a podání kasační stížnosti) a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 600 Kč (2 x 300 Kč). Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů ustanoveného zástupce tak činí 4800 Kč. Jelikož ustanovený zástupce přes výzvu soudu ze dne 14. 12. 2011 nevyčísлил svou odměnu a nesdělil, zda je plátcem daně z přidané hodnoty, bylo o odměně rozhodnuto pouze na základě skutečností zřejmých ze spisu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu